

ВИКТОР ДЖУДИСИ

БИКОСПАСИТЕЛ

Превод от португалски: Румен Стоянов, 1979

chitanka.info

*С двете си гърди отсечени,
на един поднос положени.*

Федерико Гарсиа
Лорка

В деня, когато почина, лекарите погледнаха очите на Ф. и отвърнаха погледи един от друг: Ф. почина с тегло един килограм жабешко лице и триста и двадесет грама бръчки в тоналности, променливи от жълто до теменужено, за очарование на медицинските сестри от Обществения майчин дом.

Не се наложи да прережат пъпната връв, след като въпросната връв не устоя на сблъсъка със смъртта и самичка се скъса от бързане да обърква света с други нечисти клопки.

Докато ставаше това, камилата напираше безспир.

Двадесет и четири часа по-късно Ф. все още умираше и Науката не се уплаши, защото умиранията на ФФ, не плашат никоя смъртна душа. Въпреки това ФФ умираше и може би щеше да продължава да умира вечно.

След петгодишно умиране Ф. се сдобил с майка в едно смехотворно съчетание от две превозни средства. Достопочтената госпожа цапаше дрехи, за да осигури мъртвооцеляването на Ф. и на самата себе си. Беше се задържала в чифт чисти дрехи тъкмо в момента, в който водачите на превозните средства се поздравиха.

Ф. отиде в сиропиталище и съботите се измъчваше с някое и друго — лакомство, подхвърлено от бащите или от майките на сираците.

По-рано се прехвърли в една фабрика за френски парфюми и стана почти гениален работник благодарение на хрумването му да прибавя по няколко капки сярна киселина в стъклениците.

Търговският успех, подкрепен с такава практика, бе толкова несъмнен, че управителят — председател на предприятието, в един рядък миг на безпричинна радост уволни Ф. и незабавно се самоуби.

Случката му донесе крайно приятни последици и Ф. се видя принуден да прекара известно време на държавна сметка, под закрилата на лъскави господа, чийто добър вкус се отличавахе с навика да обличат еднакви костюми.

По обед Ф. поглъщаше кашата с такъв апетит, че пренебрегваше вечерята.

И така, смъртта на Ф. бе покрита със слава, докато той срещна Златоцветка. Щом се зърнаха, разплакаха се безсрамно и си размениха дълбоки омрази. Удряха си плесници и се хапеха по най-осветените ъгли.

Камилата пак се опита, не успя, засили се и тръгна отново.

Златоцветка и Ф., принудени от едно повърхностно хилядолетно съждение, решиха заедно да умрат, докато животът ги раздели.

По това време Ф. страдаше от незавидно парично положение: залегна да изучава Нумерология, помести една статия в излизащото на френски Списание за математически науки на Университета в Пара. Бе посочен като един от вероятните неудостоени с Нобелова награда. Тогава, за да опровергае собствената си теза, той открадна един билет. Лотарията спечели. Ф. получи поздравления от цял свят, щом изплати наградата на това учреждение в сто четиридесет и четири безлихвени вноски.

Това бе супа в отровата. Златоцветка, щом се видя милиардерка до единствения човек, когото мразеше, заряза го. Смени Ф. за някакъв си Р.

Ф. излезе от благотелната потиснатост в резултат на бързината, с която изпразни куфарите, скъса паспорта и отлетя към залата за гладуване. Не му потръгна никак зле. Премести се в стаята за будуване. Неволята от щастieto го понесе с петдесет, четиридесет, тридесет, двадесет километра в час към отчаянието. Това беше насърчаващо. Нищо не го караше да си спомня за омразната жена.

А камилата пак направи друг безплоден опит.

Ф. се записа в курс по машинопис, взе диплома за шев и кройка и участвува в конкурс за клисар на една литературна черква, като стигна до скъсване на предпоследно място. Встъпи в длъжност на някогашната си работа и се гмурна в безделно търсене на спомени. За щастие бе назначен за осветителен стълб. Въпреки кучешкото приятелство той се изнуряваше. Запалваше се в шест и угасваше

половин час преди това. Това беше най-маловажното. Отдаде се на престъплението: отвори склад за твърди и течни хранителни стоки и взе да сипва вода на първите и да пресушава вторите. Клиентелата откри измамата и му отпрати най-чепатите похвали. Ф. търпеше всичко. Фирмата стана къща за любовни срещи. Ф. пропусна възможността и купи акции. Десет милиона, двайсет, трийсет, петдесет, деветдесет. Когато акционерите надушиха плана, окичиха се със сто шейсет и девет револвера „Смит и Уесън“ и отидоха да го поздравят. Ф. не ги предусети. Беше седнал на бордюра да милва деветдесетте милиона. Акционерите обкръжиха Ф. Ф. хукна назад. Акционерите напред. Напред. Назад. Напред. Назад. Напредничавите затвориха кръга. Ф. по средата. Някой направи фокуснически номер и извади едно барабанче от самото си. Последваха неговия пример.

Камилата пак се засили.

Тридесет и осем акционери образуваха група от музиканти с дайрета и куики^[1]. Появиха се пет четириструнни китарки и двайсет и един атабака^[2].

Ф. направи първите стъпки. Акционерите също.

Камилата се втурна в последен опит.

Ритъмът на самбата помрачи пустинята, удавена в толкова удоволствия. Все тъй наред кръга, Ф. завъртя своето несъществуване върху дръжката на едно невидимо знаме. Танцува чак докато кожата му се нажежи до същото теменужено-жълтеникаво, в което умря. Тогава легна на земята, усмихна се при спомена за Златоцветка, отвори очи и заживя.

Но беше късно: камилата, след двехилядогодишни провали, накрая успя да мине през игленото ухо и като се случи това, не остана място за Ф.

---

[1] Своеобразен бразилски музикален инструмент. — Б.пр. ↑

[2] Вид ударен инструмент, подобен на тъпана, но с кожа само от едната страна. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.